

cés feien circular per les fàbriques invitant els obrers a no produir; els que distribuïen pels batallons francesos incitant els soldats a no combatre per l'imperialisme anglo-francés eren el millor recolzament que els Laval, Flan-din i Petain necessitaven per a portar a terme la seva obra de traïció, no per allunyar a França de la órbita de l'imperialisme anglés, sinó per a lliurar-la a la nova concepció nazi de la societat.

La burocràcia stalinista preten sincerar-se dient que l'entrada de la U.R.S.S. a la guerra fa canviar el seu aspecte històric. I aixó no és cert. La guerra te una continuïtat ideològica perfectament definida i l'entrada de la U.R.S.S. als camps de batalla només significa el començament d'una etapa nova de caràcter estratègic, plantejada probablement d'una manera molt més precària que si la U.R.S.S. hagués mantingut la solidaritat amb els pobles dels països envaïts que aquells tenien dret a esperar del qui havia fet una revolució de caràcter socialista. Per a defensar aquest dret a la solidaritat russa vers els pobles agreddits, es foragitá Litvinov del Comissariat d'Afers Estrangers i Dimitrov amenaça, més tard, amb l'eliminació física dels comunistas que no defensessin el pacte germano-soviètic.

Els blames que tota consciència treballadora honrada havia d'adreçar al dictador soviètic quan signá l'inconcebible pacte germano-rus de l'agost del 1939, eren infinitament pitjors que les que la Internacional Comunista adreça a les febles i porugues democràcies que s'avingueren a un altre pacte catastròfic: el de Munic. I eren pitjors perquè si bé és lògic que el capitalisme esporuguit arribi a pactar amb el feixisme que ha alletat, el socialisme, en canvi ha de considerar sempre com a enemics irreductibles i a mort, la concepció, les tàctiques i l'existència mateixa del feixisme.

Molt bons per actuar amb má de ferro contra qualsevol tendència obrera que gosi pensar pel seu compte o que els retregui llur incapacitat de pensar i actuar en marxista, els dictadors soviètics, aniquiladors del moviment obrer de l'Europa occidental, i que han lliurat conscientment a la

repressió nazi, com en el cas de Thaelmann, els millors caps de l'obrerisme, estaven completament astorats davant la demostració de la força militar hitlerista i creïen que, pels interessos exclussivament pan-russos, era millor ésser aliat que no pas enemic del feixisme. Adhuc s'havien arribat a pensar que, posat davant de l'impossibilitat de vencer Anglaterra. Hitler —al qual ells consideraven militarment molt fort, però totalment buid de doctrina— arribaria a adaptar-se a una certa evolució marxista. Els discursos del dictador alemany, d'un demagógic contingut revolucionari, els tenien encisats sense que sospitessin, com intuïen d'una manera molt clara milers i milers de treballadors de tot el món, que tots aquells discursos només eren frases destinades a ensopir els homes del Kremlin.

I ara han despertat del seu somni d'una manera trágica. Els treballadors i els camperols soviètics han de defensar amb les armes llurs fàbriques i llurs camps. S'ha fet fracassar, d'una manera més estrepitosa que la Primera i la Segona, la Tercera Internacional. Ja no existeixen les organitzacions obreres de l'Europa occidental que haurien estat les avançades ideològiques de qualsevol país socialista i, encara, la garantia de la seva defensa més efectiva contra qualsevol agressió. Els mateixos partits comunistes han caigut sense glòria i molts d'ells deshonorats; en holocauste a una política que imposava decapitacions dels òrgans de defensa militars i feia les sagnants purgues entre la més selecta oficialitat i entre els teòrics de la doctrina marxista. Els Partits Comunistes es veïeren empesos, per covardia del Kremlin, a no prendre oportunament una actitud que avui han de mantenir sota l'agressió nazi. Ara, en una rectificació inoportuna i grotesca damunt la marxa, cal acceptar l'ajut de l'imperialisme anglés i de l'imperialisme ianqui. Ja no serà delictes pels militants cecs dels nuclis dels partits comunistes, que subsisteixen aferrats a una democràcia que no pensa. Ni ho serà treballar per a enfortir la producció de guerra de Nordamèrica. Ja s'hauran acabat les vagues falsament econòmiques. La Internacional Comunista tornarà a parlar de Front Popular des

de les altures i tot serà poc per salvar la U.R.S.S.

I bé, cal salvar el poble soviètic com sigui. Primer, perquè no es pot oblidar que a desgrat de tot és el poble de la Revolució d'octubre i perquè, amo Hitler del graner d'Ucrània i de les fonts de matèries primes de Rússia, fóra enfortida la seva potència econòmica fins el punt de fer ineficaç el bloqueig anglo-americà.

Després d'aquesta terrible experiència europea cal pensar en aixó, en salvar el poble soviètic, a desgrat que els dirigents de la U.R.S.S. s'hagin desviat del socialisme, per a lliurar-se només a un experiment d'economia socialitzant. Es cert que per Stalin, aquella consigna seva que "el millor capital és l'home" no significa altra cosa sinó una frase demagògica, una d'aquelles falses frases revolucionàries les quals Lenin blasmava tan calorosament. Stalin ha suprimit els drets de l'home, el cultiu de la personalitat, sense voler saber que la revolució socialista és una continuïtat històrica de la revolució democràtica. Podriem fer moltes crítiques a l'obra realitzada per Stalin i els seus servents burócrates, però amb tot i aixó, totes les nostres simpaties són al costat del poble soviètic en aquesta hora de prova i de dolor que el fa germá de tots els pobles sacrificats d'Europa.

Que la sortida d'aquesta contesa sense parió en la història sigui d'alliberament de pobles. Que les nacions d'Europa vegin aviat una alba de pau. Que el monstre nazi sigui aixafat implacablement, anorreat, destruït fins els darrers dels seus soldats ideològics, i que junt amb l'alliberament de tots els pobles opressos, puguem veure també el dels pobles alemany i italiá. I que la classe treballadora de tot el món trobi, després d'aquestes experiències terribles el camí que l'ha de menar a un món sense classes i sense tirans, en el qual la nació catalana hi tindrà el seu lloc.

Per la llibertat dels homes i dels pobles!
Estats Units Mexicans, a 30 de Juny del 1941''.

També del "Moviment Social d'Emancipació Catalana", hem rebut una allocució als catalans, amb motiu